

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

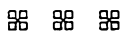
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

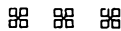
ORDET

FRIT

No. 1.

1. September.

1913.

Worning & Petersens

pr. Stk. 25 Øre.

BLADET

ALLEREDE i Foraaret var der Planer fremme om at faa et Blad i Gang, der skulde skrives af Latinskolens egne Disciple. Af forskellige Grunde maatte det den Gang opgives. Men Sagen var ikke derfor glemt; den laa blot og gærede. En Dag maatte den blive til Virkelighed.

Nu har den omsider antaget Form og i Sommerferien samlet Kraft til at staa sig. Her har man da det første Nummer af vort nye Blad.

Vi har trængt til et saadant. Vi har trængt til noget ud over det egentlige Skolearbejde, noget, der kunde give vore Tanker og Meninger Udtryk og stille dem frem for andre, saa at ogsaa de kunde ledes til at tænke. Vi havde de danske Stile. Men de kom aldrig længere end til den korrigerende Lærer, for saa at »neddysses i evig Glemsel«. Og det virker ikke just ansporende,

dette, at man skriver for sig selv, at ingen faar ens Produkt at se — andre end Læreren. Det var vist ofte noget sløjt noget, det man skrev. Never mind! man ragede sig jo nok et 5 Tal til!

Ganske anderledes, naar vi nu faar vort eget Blad. Det kan virkelig opmuntre til at bruge sin Hjerne og forme Ordene vel. De gamle Stile vil drages frem, og vi vil finde det i dem, som kan fange Interessen og sætte Diskussionen i Gang. Thi *Diskussion*, det er noget, som frisker op og sætter Tanker i Røre. *Diskussion*, det er ikke fastsatte Meninger og uforsonlige Ord, der tørner sammen. Det er ikke to Gamlinge, der mundhugges. *Diskussion* — den rigtige, ikke den vrøvlede — det er den frie Opøvelse i Tænkning, det forfriskende Bad i Tidens Idéer og Krav. Det er ikke noget højt og fint og vanskeligt, der kun er forbeholdt »de Lærde«; alle kan være med. Enhver Mening kan have noget sandt og rigtigt ved sig, enhver Mening kan være god for sig; men *een* Idé, een Maade at se

Tingene paa, der gennemsyrrer alt, det er aandelig Forbenelse og aandelig Død for et Folk.

Vi er ikke Dommere paa alle Livets Omraader. Hvad vi siger, kan være dumt og naivt. Men selve det at tænke er af uberegneligt Værd. Det udvikler og former Karakteren. Det vil vi have Lov til. Og tag nu vel mod dette lille Blad, der ikke i Følelsen af sin egen Ringhed giver sig til kun at være Snylter paa Skolen og dens smaa eller store Begivenheder, der ikke giver sig til at skrive tørt og refererende om *det* Stævne og *den* Lærers Sygdom og staver hans Navn forkert for i næste Nummer at rette Fejlen eller fortæller om, hvordan man lever paa Herlufsholm, dette lille Blad, der forsøger ogsaa at gøre sig til Udtryk for Idéer og Meninger. Disse Idéer kan maaske ikke taale at blive vejede paa Sagkundskabens og Videnskabens strenge Vægtskaal, men Hovedsagen er, at der er *Liv* i dem.

Kom bare, hvem der har noget paa Hjerte, og angrib bare vore Artikler. Vær frem for alt ikke *døde*.

Forøvrigt vil man i vore Spalter finde Vid og Humør, Fortællinger, Skitser og Digte, Omtale af Bøger, Referater fra Møder o. s. v. — alt, hvad vi kan ønske at faa frem, og som før maatte tie stille, men nu kan faa Lov at tale.

Redaktøren.

Naivetet.

Tirsdag den 21. August begyndte Skolen atter. Alle Eleverne mødte op med frisk Hudfarve og straalende Øjne; thi det kan jo ikke nægtes — Tankerne er endnu ved Feriens Oplevelser. Først naar man hører Klokkens Lyd Kl. 8,

er man klar over, at Tanken om Skolen — »Slaveanstalten« — ikke længere kan fordrives af den Hær af Tanker, som hidtil har formaaet saa meget, fordi de har deres Oprindelse i Sommerferien, den Tid, hvor Friheden var ubeskaaret. —

Men Torsdag var ingen rigtig Skoledag; man gik ikke og var bange for ikke at kunne sin latinske Oversættelse, sine franske Gloser eller sin Historie; men tryk var man heller ikke. — Alt sammen saa stod det som en stor truende sort Sky. Snart maatte man dog vænne sig til Tanken, og tilsidst var man ganske klar over, hvad det var, man skulde gaa ind til. Men saa husker man ogsaa samtidigt, *hvad* der var Skyld i, at man kun fik 4 i Historie, og at man greb fejl, da man skulde oversætte sin Latin. Og straks viser Sommerferiens Virkninger sig: Man skræmmes slet ikke; man er fast bestemt paa, at Historien skal »faa« 3 Gange, og at man nok skal »klare« Latinen uden den »dumme« Oversættelse. Kort sagt: Man er fyldt med lige saa mange gode Forsætter — som sidste Aar.

Quidam.

Kongen kommer!

Det er i det Herrens Aar 1603!

Efteraarssolen lyser alt, hvad den kan, og kaster sine Straaler ned over den gode Stad Hamborg, der strækker sig under den med sine Kupler og Taarne.

Der er noget paa Færde! Folkestimlen bølger gennem Gaderne, Bødkeren har kastet sit Skind, Smeden sin Hammer. Alt Arbejde hviler. Alt aander Forventning og Glæde. Flag vajer ved

Flag, og overalt er der pyntet op med Tæpper og Blomster.

Der er noget paa Færde!

Og hør nu den mumlende Bølge, der løber fra Mund til Mund og snart vokser til et højlydt Raab: „Kongen kommer! Kongen kommer! Ret, nu er han her!“ Skarerne viger til Side og danner to uhyre bølgende Rækker langs Husenes Sider. Men imellem dem er der tomt Rum, og Tæpper dækker Jorden.

„Kongen kommer!“

Og se, der er han alt, den herlige, Folkets Ven og Fader, Landets Lys

Højt hævet over Skarens Hoveder troner han, Kristjern den Fjerde, paa en 16 Fod høj Vogn, beklædt med broget farvede Tæpper. I en gylden Stol sidder han, og paa hver af hans Sider hviler en Løve af Sølv. Solens Straaler spiller i deres glimtende Manker, deres Øjne lynner. Kongen ser ud over Skaren, og han nikker glad. Klædt er han i kødfarvet Fløjl med Straalebundter af Guld, og om Panden har han en Laurbærkrans, i Handen et gyldent Scepter. Han er Solguden selv i luende Glans.

Og hør de lokkende Toner, der stiger op om ham. Hvor kommer de fra? Sælsomt! Men nu er der een, der ved Besked: skjult under Vognens Tæpper sidder de kongelige Musikanter og lader deres Spil høre. Ej, hvor prægtigt, hvor snildt tænkt ud! — Efter Vognen følger en ung Jomfru, i den ene Haand holder hun et glødende Hjerte og en hvid Due troner derpaa, og i den anden en stor funklende Perle. Saa viser sig Kongens Broder, Hertug Ulrich til Slesvig, forklædt som Aleksander den Store af Makedonien, staaende paa en Triumfvogn, der bliver trukket af tre Skimler med Hjortehoveder og mægtige Gevirer. Og bag ham et lystigt Skue, Kongens Hoffolk, en puseerlig Skare, kostumerede paa forskellig Vis. Her

gaar en Polak, her en Moskovit, der en Ungarer, en Tyrk og, nej, se der — en sorthudet Morer!

Byens Borgmestre er redet Kongen i Møde. De er alle i prægtige Rustninger og ledsages af 60 beredne Svende i fuld Vaabenskrud. Ej, for et Skue!

Nu løfter Raabene sig, igen og igen, Jubelen bølger op om Kongen og det prægtige Følge, Begejstringen løber gennem Gaderne, den hele Stad synes at gennemrystes af den.

Og Kongen nikker og smiler, alle Klokker ringer, frem mellem Husrækkerne glider det mægtige Tog til Lyden af de bløde Toner, alle rives med, og højt deroppe sidder den milde Sol og smiler til den glade Stad.

* * *

Det er i det Herrens Aar 1913.

De staar stuvede som Sild i en Tønde. Klokkeren er tre Kvarter til Fire. De har staaet der siden Middag, nogle gik bort, nye kom til, og Lag dannede sig paa Lag; det lille Torv er sort, sort af taalmodigt ventende Menneskeskarer, der slet ikke har travlt.

Den garderhøje Betjent krydser frem og tilbage som en Sejler i Modvind og udstøder nu og da et Brøl som en Sirene i taaget Vejr: „Hold Dem paa Fortovet!“

Vognene kan næppe komme igennem. Kuskene sidder benauede og uvante med Situationen paa deres Læs. Det stadige Brøl lyder: „Hvor skal De hen, Mand?“ Kusken peger. Han kan næppe høre i Larmen af Stemmer. *Hva' si'r De? Naa! Til Side der, Plads!* — En ny Vogn, nye Brøl (Meningsudvekslinger). —

Raadhusets Visere snegler sig af Sted. Ti Minutter i Fire. Naa. Op over Mængdens Hoveder rager et Apparat til Optagelse af levende Billeder. Det staar der som et andet mystisk

Uhyre med sit blinkende Øje. Manden pusler rundt ved det, drejer og skruer.

Klokken blev Fire.

Det rasler lunt og tørt med smaa Brændere og Ondskabsfuldheder, Grinet, det ægte danske, skyder sin skønneste Blomst. Hele Torvet ryster af Latter. Brostenene synes at grine.

„Tror De, han kommer, Kongen?“

„Gu' gør han ej. Ka' De huske den Gang — ved Stævnet! Ha, ha—! „Har De hørt, a' Kongen kommer — —“ „Og man nynner den kendte Vise fra Revuen.

„Ka' De se, „de Røde“ er kommen med. De staar nok med Lommerne fulde af Bomber. Vent bare lidt, saa ska' De faa a' se. — — Det er da godt, a' man er livsforsikret!“

— — Efterhaanden som Tiden gaar, og der ingen Konge kommer, bliver Snakken højere og mere grovkornet.

„Han er punkteret!“

„Han er kørt i Grøften!“

„Han er sprungen i Luften!“

„Han ligger derude og er kreperet!“

En Bil viser sig langt ude i Gaden. Er det *ham*?! Betjenten laver sig til, der kommer Røre i Mængden.

Det var ikke *ham*!

Ti Minutter senere. En græsgrøn tysk Turist har stillet sig an ved en af de holdende Biler (der forøvrigt er tynget under Vægten af en halv Snes „Kameramennesker“) „Oh, welch ein Tumult! Was gibt's? — Der König! Der König kommt! Das muss man sich ja notieren, das muss in das Tagebuch. Der König!“

„Han holder os for Grin,“ lyder det.

„Aleksandrine skal have Maden færdig til Ha'lsyv, den bli'r sgu kold, den Mad!“

Nu lyder det med Sikkerhed: Han er her, han kommer!

Da i det samme vælter en Vogn med Fejeskarn midt ude paa Kørebanen.

Folk griner lunt og længe. Selv Betjenten kan ikke undertrykke et stille Smil. Kun Tyskeren „versteh nicht—“

Vognen læsses, vælter atter, læsses nok engang og rumler endelig bort.

Da var det, Kongen kom.

Bilen duvede langsomt om Hjørnet lang ude og gled nærmere. Nu var den paa Broen, nu begyndte den at arbejde sig op ad den skraanende Søndergade. Og alt som den kommer frem, ryger Huer og Kasketter af, og et langt „Hurra-a-a“ følger den (jeg synes, de Røde“ raaber med!). Bilen kommer frem over Torvet (Manden med Optagelsesapparatet drejer rundt, Kameræerne klikker) og standser med et let Ryk. Et stort Øjeblik! Hvad nu? Vil han gøre Ophold??

Kongen henvendte et Par Ord til Betjenten. Og saa—! Bilen glider videre og svinder i Omdrejningen dernede. Færdig kære! Den græsgrønne stadig ikke med. Var det det hele. Og han mindes den højtidsfulde Stund, naar „Der Kaiser“ bruser forbi paa „Unter den Linden“ med Tjim-da-tjim og Trompetskrald.

Skaren spredes hurtigt. Biografmanden pakker sit Apparat sammen, og næste Aften pranger der over Ud-hængsskabet et mægtigt Skilt:

„KONGEN KOMMER“

En fransk Visit.

Og man kunde, for 30 Øre, faa at se Taget af en Bil, der langsomt sejler gennem et oprørt Hav af svingende Hatte og blottede Hoveder. — — Men da laa Kongen med „Kone“ og Børn og plaskede i sin Lystyacht i Aarhusbugten ud for Varna.

Incognito.

ORDET FRIT

udgaar 2 Gange maanedlig og
koster pr. Kvartal **65 Øre.** **
Enkelte Nr. a 15 Øre.

Abonnement tegnes hos *C. Andersen*,
Dæmningen 40, og hos Bladets øvrige Abon-
nenttegnere. Artikler og lign. indsendes til
G. Koed, „Vejlborg“, Vejle.

Tegn Abonnement!

De støtter derved en god Sag.

Nogle Betragtninger over Jeppe Aakjær.

Der var en Tid, da jeg beundrede Jeppe Aakjær. Det er ikke mere end et halvt Aars Tid siden. Jeg beundrede ham ikke blot for hans smukke Digte, som jeg endnu nærer stor Respekt for, men ogsaa for hans mange kendte Fortællinger.

Saa hørte jeg imidlertid en Aften en Oplæsning af nogle af hans mest typiske Fortællinger. Mange af dem havde jeg hørt før. Men denne Aften — maaske beroede det paa et øjeblikkeligt Lune — modtog jeg dem med en mere kritisk Behandling.

Før havde jeg beundret disse Fortællinger for det virkelighedstro og naturlige, grundrealistiske, der findes i dem og især for den Forkærlighed for de daarligst stillede i Samfundet, som Forfatteren klart tilkendegiver i dem. Men nu blev Fortryllesen efterhaanden brudt.

I næsten alle Fortællingerne optræder en fattig Husmand og en rig Gaardmand, og Skildringen gaar saa ud paa at forherlige Husmanden, der beskrives som en hæderlig, arbejdsom Mand, der slider hele sit Liv igennem uden dog nogen Sinde at høste nogen Frugt af sit Arbejde, medens Gaardmanden, der er gerrig og hensynsløs, altid kan faa

sin Vilje sat igennem imod alle Retfærdighedens Love.

Selv om man nu respekterer Hr. Aakjærs politiske Anskuelse, hvilket jeg tilfulde gør, saa synes jeg dog, at Fremstillingsmaaden i hans Fortællinger er altfor naiv og ligetil — dette med den rige og den fattige — og dernæst, at Fortællingerne ligner hinanden i høj Grad netop derved, at der altid forekommer en rig og en fattig under de samme Omstændigheder. Kun er der saa knyttet en Del oftest komiske Hændelser og nogle tit gode Naturbeskrivelser ind i Handlingen, hvilket udgør den væsentligste Forskel.

Jeppe Aakjær burde, synes mig, undertiden slaa sig løs fra denne evindelige Partiskhed i sine Arbejder, skrive noget mere frit og ikke altid følge de samme Principper, saa vilde hans Værker sikkert betyde noget mere i litterær Henseende.

Saa er der een Ting til. Jeg har egentlig ikke selv hittet paa det. Der var en Dag en, der indvendte det mod Jeppe Aakjærs Værker, at der slet ikke fandtes een eneste tiltalende Skikkelse, en virkelig smuk Figur i nogle af dem. Jeg vilde straks dertil sige, at det var ingen Mangel; men før jeg fik det sagt, kom jeg selv til at tænke over, at set fra et ganske naturligt Standpunkt, kunde man godt kalde det en Mangel, at der ikke fandtes en saadan Skikkelse. I Stedet er der altid noget komisk eller tragikomisk over det hele, og Skildringerne er krydrede med Vittigheder og Udtryk, der altid bevæger sig paa Grænsen af det utilladelige.

I det hele taget former Livet sig ikke saa prosaisk, som det bliver udmalet af Jeppe Aakjær, og det er netop den smukke Figur, vi savner.

— n. — n.

*

*

*

Muligt ovenstaaende kan give Anledning til Diskussion. Aakjær er jo i det hele taget en omstridt Skikkelse for Tiden. Hans nyligt udkomne „Sommertaler“ fik en ret skarp Modtagelse af Pressen, og hvert Aar vækker hans Sommermøder paa „Jenle“ en Storm af Indignation og Spot. Det er ikke mange Dage siden, at der i et Hovedstadsblad under Overskriften „I Agurketiden“ stod at læse følgende Forvrængning af hans „Jens Vejmand“:

„Det er saamænd Jep' Aakjær,
der i sin sure Nød
blandt Sommerens Agurker
gier jenle Stien for Brød“.

En ret ondsindet Hentydning til Sommermøderne.

Jepes Felt er Lyrikken og Fortællingen, og her er han Mesteren. Men Jeppe vil være Politiker, „Folkereformator“ — og Følgerne udebliver ikke. Carlyles berømte Ord om „den i Sandhed store Mand“, der kan blive hvad som helst, gælder jo ikke ubetinget. Over for Jeppe mindst af alt.

Hvad Indsenderen dadler, er for det første „det socialistiske“ i Aakjærs Skildringer. Det kan være rigtigt. Lyrik og Digtetekunst burde aldrig være partifarvede, og hvor det hos Aakjær viser sig stærkest — som f. Eks. i „Frederik Tapbjergs Plovgilde“ — virker det ikke. „Man merkt die Absicht — —“.

Dernæst selve Skikkelserne.

Hvad man mener med „den smukke Figur“, kan selvfølgelig omdisputeres, men den *sunde* Skikkelse har Aakjær. Jeg tænker paa Mennesketyper som Edel i „Paa Aftægt“, Svenskeren i „En Omløber“, Bitte Jens og Dorre, denne lille Kvinde, der fik saa krank en Skæbne, og som led saa tappert. Hvor er ikke Skildringen af Sommernatten, da hendes Kærlighed spirer frem, hvor er den ikke gribende, mesterlig i hver en Linie.

De er Mennesker alle disse, Mennesker med deres Fejl og Dyder. Man maa huske, at Aakjær er en *realistisk* Forfatter (som Indsenderen ogsaa ganske rigtigt bemærker) og *derfor* finder man aldrig *Idealet*, den store, „smukke“ Figur i hans Skildringer. Thi *Idealet* er alt andet end realistisk. *Red.*

Koraløen.

Skitse fra Naturens Værksted.

En Koralunge kom fimrende hen gennem Vandet. Den satte sig fast paa en Sten — og kom ikke løs mere; thi det er nemlig saadan, at Koraldyrene kun kan svømme frit om, saalænge de er smaa, og det endda kun en Del af dem; de fleste kommer til Verden ved Knopskydning, og da forbliver de som oftest i Forbindelse med Moderdyret og Koralstokken.

Det lille Koraldyr havde sat sig fast, det formerede sig, det taarnede den ene Koral op oven paa den anden og sad selv som den gamle, bedagede Moder til det hele, som Fundamentet, hvorpaa de andre byggede.

Tilslidst døde det — efter en 5 å 6 Aars Forløb—; men de yngre byggede videre paa dets døde Koralskelet, og saaledes gjorde Urdyret da ogsaa Nytte efter Døden. De var nu en hel Koloni, den voksede stadig, højnede sig, Alen efter Alen, sendte andre smaa Koralunger ud til andre Egne af Havet, og rundt om sig og grundede nye Kolonier. Selv laa den der, bred som et løvet Træ, med Sidegrene og Millioner af smaa Liv, der alle virkede med til som gode Borgere at tjene „det fælles Bedste“, Statens Trivsel og Opkomst.

Og Aarene gik, Aarhundreder gik;

deroppe paa Jorden drev Menneskene deres Spil, fødtes og døde, krigedes og kivedes og gjorde alt, hvad de kunde for at *bryde* det Samfund, de levede i, lavede Revolutioner, der atter sloges ned, udgød hinandens Blod og gjorde Bøger over deres egne Dumheder. Historie-skrivningen havde travlt; den opnoterede med Flid hver ny Dags Daarskaber, hver ny Generations vekslende og dog saa ensartede Liv.

Men Koraldyrenes Liv optegnede ingen.

Og dog levede de lige saa fuldt som Menneskene. De levede, og det endda meget mere samfundsordnede, lydende det fælles Bud: *at gøre Gavn*. Men var det ikke netop derfor, at de ingen Historie havde? Hvad er Historien andet end en Skildring af de Uregel-mæssigheder, der forekommer i Slæg-tens Liv, de Begivenheder, der finder Sted, det usædvanlige, det, der ikke ligner det øvrige og derfor bemærkes? I Korallens Liv er der ingen Uregel-mæssigheder, den lever, som dens Moder gjorde, og som dens Efterkommere vil gøre det i Fremtiden. Der er intet at skrive om, intet at huske; kender man en Korals Liv, da kender man hele Slægtens. Og saadan er det med alle Dyrene. De har ingen Historie.

(Fortsættes.)

Ring i Næsen.

Efter at man har erfaret, til hvor megen Nytte og Pynt Ørenringene har været, er det

ganske naturligt, at man gaar videre. Dette er ogsaa sket. Varietjestjernen Madame Polaire har nu indført — Ring i Næsen, og med en saadan agter hun sig til de amerikanske „Miss'er“; — de staar næppe for Fristelsen. Det maa man dog ogsaa indrømme, at en saadan Ring i Næsen — paa Damer virkelig har mange gode Sider. For det første vilde det jo for den unge uerfarne Mand være en stor Hjælp, naar han skal til at omgaas Kvinder. Ser han Ringen, ved han straks, hvor han har Kvinden. Han ved, at han maa tænke paa sit Tøjs Farver, paa sine Bevægelser, kort sagt: Han ved, der er Fare paa Færde, hvis han ikke iagttager alle Forsigtighedsregler. — Vilde vi ikke derved komme et langt Stykke frem i Udvikling og Kultur? — For det andet vilde det have en ikke ringe Betydning for mangen en stakkels Ægtemand. Er Ringen først blevet Mode (og det bliver den sikkert let; vore Damer er jo — lærenemme!) kunde man da let tænke sig, at det ogsaa blev Mode, at i det mindste gifte Mænd (f. Eks. til Brylluppet; det vilde være paa det heldigste Tidspunkt!) af deres Hustruer fik forærende en Stang, som kunde hægtes i Hustruens Ring. — Enhver Ægtemand vilde vist meget betakke sig for at faa — en Snor; men det skulde selvfølgelig ogsaa være Skilsmissegrund. — Naar det først er Mode, er det jo bedre end en Lov, omend den har det tilfælles med Loven, at den kun varer en meget begrænset Tid. Tænk, hvilken Lykke det vilde være for dem, der er blevet „godt“ gifte; og man vilde jo kun derved gennemføre ret moderne Tanker om Tilbagegang til — lad os kalde det — Jægerkulturen. Rousseau maatte enten hoppe i Graven af Glæde eller ogsaa græde over, at han ikke havde været saa genial at faa det arrangeret saa „naturligt“ med sin Therese. Som sagt, Udvikling for den unge, Tilbagegang for den gamle; begge bliver tilfredsstillede. — Lad os faa Ringen, og lad os gaa videre som anvist. *Quidam.*

A. Beecken,	Telefon 716.
Elegant Udvalg i Parfumerier, Toiletartikler, Lædervarer.	Kirkegade 2.
Alt til laveste Priser.	

Nye Rygsække
er hjemkommen i
„DET RØDE HUS“
Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres **CYKLER**
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
 NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter laas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Husk Urmager & Guldsmed
Em. Kallerup.

Hjemmelavet Confekt
Agnes Hahn,
 Vestergade 18. Vejle.

..... Skolebøger. ....
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 ..... Skolemateriel. ....

HUSK
 Uldvarehuset,
 Nørregade 28.

Fotografik Specialhandel, Vejle. Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp. samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for Amatører udføres. Reparationsværksted for alle Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.
 Jernbanep. **S. Jensen-Uhrback.** Telf. 858.

De bedste Lommeblyanter
 i
 Victor Dethlefsens Boghandel.

Flipper, Slips
Hatte.
 Altid det nyeste hos **Joost.**

P. Jensen-Bangs Telf. 323.
Skolestøvler anbefales.

Sports-
Beklædning
 billigst i
TØJHUSET
 v. Carl B. Clemmensen,
 Torvegade 17.
 Telf. 631.

Chr. Hansen,
 Rammefabrik,
 VEJLE Telefon Nr. 5.

16 Møller, Kundstrejleri og Paraplyforretning
 Nørregade. ☐ Telefon 351.
Paraplyer, Piber, Stokke
Lædervarer anbefales.

Carl Berg & Søn.